

ELSŐ FEJEZET

Közvetlenül hajnali három után Sam Dryden átengedte az éjszakát az álmatlanságnak, és elindult, hogy fusson egyet a parti sétányon. A tapadós, hűvös nyirkosság megszűrte a balra elterülő El Sederó fényeit, a kisváros úgy siklott el a futó mellett a ködben, mint egy tankhajó. Jobbján a Csendes-óceán feketélt: ma éjszaka itt húzódott a világ néma pereme. A vénhedt deszkán koppanó lépteit mindenfelől visszaverte a sötétség.

Nem is bánta, hogy nem tud aludni. Az alvás álmokat hoz a boldogabb időkől, és ezek a maguk módján rosszabbak a rémálmoknál.

A palló fölött higanygőz lámpák világítottak le a párába. A fények sora dél felé kígyózott, az utolsó, amely majdnem elveszett a homályban, a csatorna partján a sétány végét jelezte. Dryden időnként látott parti tábortüzeket és hallott beszéd-foszlányokat, amelyeket felerősített a köd. Halk hangok, nevetés, összebújó alakok a lángok fényének nimbuszában. Zsalugáterek résein át meglesett pillanatok abból, milyen lehet az élet. Betolakodónak érezte magát a látványtól. Mint egy kísértet, amely elsuhan az élők mellett a sötétben.

Ezek az éjszakai futások újdonságot jelentettek Drydennek, noha évek óta lakott El Sederóban. Pár hete kapott rá. Rohamszerűen jött a késztetés, az éjszaka bármely órájában, leküzdhetetlen erővel. Mostanáig nem is próbálta leküzdeni. Az erőfeszítést és a hűvös levegőt frissítőnek találta, még ha nem is élvezte túlzottan. A testmozgás kétségtelenül jót tett, noha külsőre nem olyannak tűnt, mint akinek szüksége van edzésre. Száznolcvan centiméteres magasságához képest vékony volt, és egy nappal sem látszott idősebbnek harminchat événél. A kocogás talán az elme kísérlete volt, hogy felrázza élettelenségéből.

Élettelenség. Egy barátja nevezte így, hónapokkal ezelőtt. Egyike a keveseknek, akik még látogatták. Öt éve, amikor a dolog megesett, még rengeteg barátja volt. Támogatták, amikor kellett, később is kitartottak mellette – nyaggatták, ahogy azok szoktak bennünket, akiknek fontosak vagyunk. Biztatták, hogy kezdje újra az életét. Azt felelte, hálás érte, azt mondta, igazuk van – egy idő után tovább kell lépni. Helyeselt, bólogatott és figyelte, hogyan borul el a tekintetük, amikor megértik, hogy csak azért mondja mindezt, mert el akarja hallgattatni őket. Meg sem próbálta elmagyarázni, mit érez. Nem mondta el nekik, hogy valakinek a hiánya olyan érzés, mintha őrségbe osztottak volna be. Olyan érzés lehet, mint a kötelességtudat.

Az utolsó tűz is elmaradt. Itt a parton a sétány alatt a talaj sziklás és nyirkos lett, a köd felszívta a lámpák izzását. A part üres volt a következő pár száz méteren. Dryden egy perccel később keresztúthoz ért, ott, ahol a palló másik ága a szárazföld belsejébe vezetett.

Lassított, megállt. Ezen a helyen szinte mindig így tett. Nem is tudta, mi vonzza ide – talán az üresség. A kereszteződés a lámpák mögötti sötétben volt, itt sosem járt senki. Az ilyen éjszakákon, mint ez, holdfény és hullámverés nélkül, ez a hely olyan volt, mint az ingermegvonásos kísérletek kamrája.

Rákönyökölt a fakorlátra, arccal a tengernek. Ahogy a lélegzete lelassult, végre elérték a fülét a halk hangok. A dűnéken túlról, másfél kilométerrel bentebből a kerekek sziszegése a sztrádán. A sétány mögül a parti fűcsomók között mozgó apró állatok neszezése. Több mint egy perce állt már ott, amikor újabb hangot hallott: futó lábak dobogását a deszkákon.

Egy pillanatig arra gondolt, egy másik kocogó. Azután rájött, hogy téved – a lépések üteme túl gyors volt. Valaki inaszkadtából rohant. A párától sűrű levegőben nehéz volt meghatározni, honnan jön a hang. Balra, majd jobbra tekintett a parti sétányon, de senkit sem látott a ködös izzásban. Éppen hátralépett, és megfordult, hogy végignézzen a szárazföld belsőjébe vezető szakaszon, amikor az onnan előrohanó alak teljes erővel nekiütközött.

Valaki levegőért kapott. A hang egy kislányé volt. Azonnal vergődni kezdett, pánikba esve lökte el magát Drydentől, és már fordult is, hogy eliramodjon a parti sétányon.

– Hé! – szólt rá Dryden. – Jól vagy?

A gyerek megállt, szembefordult vele. Dryden még ebben a halvány fényben is látta, hogy retteg valamitől. Gyanakodva nézte a férfit, készen rá, hogy ismét vágtazni kezdjen, noha túlságosan zihált ahhoz, hogy messzire juthasson. Farmer és trikó volt rajta, de sem zoknit, sem cipőt nem viselt. Vállon

alul érő, sötétbarna haja tiszta volt, de fésületlen. Nem lehetett idősebb tizenkettőnél. Pillantása egy röpke pillanatra kiélestedt; Dryden láthatta a szeme mögött zajló számításokat.

Ezzel egy időben védekező testtartása megváltozott. Továbbra is félt, de nem Drydentől. Tekintete a szárazföld felé fordult, arra, ahonnan jött, az ottani sötétséget fürkészte. Dryden is odanézett, de nem látott semmi különösöt. A befelé vezető sétány a kikötői útig ért, a sűrű éjszakába burkolózó dűnék tövében. Minden nyugodtnak és csöndesnek tűnt.

– A közelben lakik? – kérdezte a kislány.

– Ki kerget?

A gyerek visszafordult Drydenhez, közelebb húzódott hozzá.

– Valahol el kell bújnom – mondta. – Mindent elmondok, de kérem, előbb vigyen el innen!

– Kislány, elviszlek az őrsre, de nem tudok...

– A rendőrökhöz ne! – Olyan nyersen vágott közbe, hogy Dryden a legszívesebben megfordult volna, hogy folytassa a kocogást. Akármilyen bajban van ez a kölyök, ha ő beleártja magát, attól nem lesz jobb az éjszakája.

A gyerek látta, hogyan változik meg a férfi arca. Gyorsan hozzálépett, könnyörögve megragadta a kezét.

– Nem a rendőröktől menekülök. Nem erről van szó.

Tekintete ismét oldalra villant, ugyanabban a másodpercben, amikor Dryden mozgást érzékelt a periferikus látásával. Követte a kislány tekintetét, és egy pillanatig nem értette, amit lát. Most valamilyen okból ki tudta venni a dűnék vonalát, amelyek pár perce még láthatatlanok voltak a homályban. Gyöngye, ugráló fény rajzolta ki a csúcsait. A kislány lélegzete akadozott.

– Igen, vagy nem – sürgette. – Nem várhatok tovább.

Dryden felismerte a rettegést az emberi hangban. Ez a gyerek nem attól fél, hogy megdorgálják a rossz magaviselete miatt; az életét félti.

Kiélesedett a fény a dűnék között, és Dryden ráeszmélt, mit lát. Túl a dűnéken emberek jöttek elemlámpával. Már nem volt olyan sürgős távolabb kerülnie a gyerektől. Úgy érezte, itt valami nagyon nagy baj van, és a kislány nem hazudik.

– Gyerünk – mondta.

A kislány kezét fogva futásnak eredt észak felé a sétányon, vissza, a háza irányába. Szinte nem is kellett lassítania a gyerek miatt. Futás közben folyton a dűnéket figyelte. Alig ötven métert tettek meg, amikor a dűnék tetején átszökött az első éles fénysugár. Másodperceken belül követte még három. Aggasztóan közel voltak; az éjszaka megtréfálta Dryden térlátását.

Előttük gyorsan közeledett az egyik higanygőz lámpa a sétány mellett. Dryden olyan hirtelen torpant meg, hogy a kislány majdnem elengedte a kezét, mielőtt megállt.

– Mit csinál? – kérdezte. Ugyanolyan feszülten figyelte az üldözőket, mint Dryden.

A férfi a sétányra hulló fénykúp felé biccentett.

– Meglátunk, ha átfutunk a fényen.

– Nem maradhatunk itt – felelte a kislány.

Az elemlámpás férfiak – most már hatan voltak – futva ereszkedtek le a dűne oldalán.

Dryden kinézett a korlát fölött a tenger felőli oldalra. Alig méternyire volt alattuk a part. Arra mutatott, és a kislány megértette. Átbújt a derékig erős korlát alatt. A férfi követte. Talpa a palló alatt felhalmozott laza kövekre érkezett. Azokon túl

harminc méter széles sáv húzódott a vízig: részben szikla, de nagyobb részt homok. Letérdelt, megérintette. Sima, lapos, nyirkos volt, és ameddig ellátott ebben a homályban, nem észlelt lábnyomot. Ha kimennek a partra, az üldözők simán kiszúrják a csapájukat, és követik őket.

Benézett a palló alá. Nem túl ígéretes. A felhalmozott kövek labdaméretűek; azokon lassú lenne a járás, főleg vaksötétben. Ami még rosszabb, néhány lépésenként támgerendák keresztettk egymást. Vajmi keveset haladhatnának, mielőtt ezek az emberek ideérnek, és a hat közül biztosan akad legalább egy, aki bevilágít a járda alá. Rejtekhelyként aligha megfelelő.

Kilesett a palló fölött, és látta, hogy a férfiak leértek a dűne aljába. Túl gyorsan történt. A csöndes éjszakában hallotta lépteik dobogását a kikötői út aszfaltján, azután a pallón. Alig harminc másodperc alatt itt lesznek, ahol ők most vannak.

Ránézett a deszkák alatti keresztkötésekre, és felfedezte az egyetlen lehetséges megoldást. A palló alá vezette a lányt, aki reszketett, de láthatólag megkönnyebbült, amiért végre nincs szem előtt. A deszkák alatt súlyos gerendák húzódtak hosszirányban. Ezeket jóval vastagabb gerendák tartották a sétányra merőlegesen. A deszkák és az alsó gerendák között hézagok voltak, nem elég nagyok ahhoz, hogy egy ember bebújjon, de egy kéz vagy láb éppen elfért bennük.

– Kapaszkodj belém! – mondta, és magához ölelte a kislányt. Az habozás nélkül engedelmeskedett. A palló rezegni kezdett a közeledő léptektől.

Mellén a beléje csimpaszkodó gyerekekkel Dryden felnyúlt, és ujjai hegyével megragadta az egyik alsó gerendát – sokkal vastagabb volt, hogysem megmarkolhassa –, azután fellendít

tette a lábát, és másfél méterrel arrébb beakasztotta a következő keresztgerendába. Olyan lett, akár egy függőágy, amelyben a kislány kuporgott. Annyira felhúzta magát a pallóhoz, amennyire csak bírta. Mintha fordított fekvőtámaszt csinált volna.

Azonnal megérezte, hogy nem sokáig bírja ebben a helyzetben. Minden szempontból rossz volt. Az ujjai nem találtak fogást a vastos gerendán, kénytelen volt görcsösen megmerevíteni őket, hogy ne essen le. Alkarjának izmai másodperceken belül égni kezdtek. Mivel pedig a törzsét egyenesen kellett tartania, izmainak a fele olyan módon húzódott össze, ami elentétes volt a funkciójukkal.

A kislány mintha megértette volna. Talán érezte a férfi izmainak remegését. Miközben a léptek feléjük dübörögtek, Dryden füléhez hajolt, és belesúgta: – Fegyverük van. Megölnek minket.

A következő pillanatban kivilágosodtak fölöttük a deszkák rései az elemlámpák éles fényétől. Az üldözők megérkeztek a sétány tengerparti szakaszára, és szétszóródtak.

Egyikük megszólalt. Tiszta, erős hangja volt. Parancsoláshoz szokott hang.

– Kutassátok át a partot! Nézzetek be a palló alá!

Bakancsok csoszogtak a deszkán, azután keményen puffantak a közeli sziklákon. A lámpák fénye betöltötte Dryden perifériás látóterét, bár a kévék pillanatnyilag a tenger felé mutattak. A gyerek szorosabban tapadt hozzá; a férfinak úgy rémlett, lehunyta a szemét, miközben az ő vállába fúrta az arcát. Izmai most már nagyon égtek, de nem a fájdalom volt az igazi baj. Vannak módszerek, amelyekkel túltehetjük magunkat a kínon – ezeket régen elsajátította –, de egy bizonyos

ponton az izmok egyszerűen feladják. Az akaraterő nem győzheti le a végtelenségig a fizika törvényeit.

Sikerült néhány fokkal elfordítania a fejét a part irányába. Az elemlámpák, miután végeztek a homok pásztázásával, sorra kanyarodtak vissza, hogy bevilágítsanak a palló alá. Dryden ismét felfelé nézett, nehogy tükrözzön a szeme. A léceket bámulva érzékelte a szórt fényt, ahogy az elemlámpák kénéi elhaladnak közvetlenül alatta. Ha valamelyik üldöző elég ravasz vagy gyanakvó, és félméternyivel feljebb tartja az elemlámpáját, akkor mindennek vége. Várta a vakító világosságot, a jelet, hogy lebuktak.

De nem jött.

A vizenyős fénypászma elhalványult. Sötét lett. Dryden tízig számolt, mielőtt megkockáztatott egy újabb pillantást a tengerpartra. Az üldözők észak felé tartottak, menet közben nézgetve be a palló alá. Most kell leereszkedni és csöndben meglépni, akármekkora is a kockázat. Minden pillanat növelte az esélyt, hogy egyszerűen lezuhan, az pedig zajjal jár. Éppen kezdte volna kihúzni a lábát a résből, amikor egy hang megállította.

Lépések. Súlyos, lassú dobbanások a pallón. Délről jöttek, amerről a keresők. Dryden megdermedt. Az ember fölöttük állt meg. Homok szitált Dryden arcára.

– Clay! – kiáltotta a férfi. Ő volt a vezető. Akinek a hangját korábban hallotta. Fent maradt a pallón, miközben a többiek kutattak.

Az egyik ember, nyilvánvalóan Clay, megfordult, és odajött. Elemlámpájának fénye ugráló mintákat festett a földre. Megállt

a palló mellett, felnézett a parancsnokra. Ha lejjebb engedi a pillantását, és egyenesen előre néz, találkozott volna a tekintete Drydenével, aki alig harminc centiméternyire kapaszkodott. Dryden nem merte ismét felfelé fordítani a fejét, mert a legkisebb mozgás is elárulhatta volna. Remélte, hogy izmainak reszketése nem olyan feltűnő, mint amilyennek érzi.

Clay vonásaiból szinte semmit sem látott. Alig volt több egy sziluettnél az óceán és az ég feketesége előtt. Csupán az elemlámpa visszaverődő fénye mutatott néhány részletet: közepesen hosszú haját, sötét ruhát, és a fegyvert a vállára akasztott hevederen. Géppisztoly volt – MP-5 lehetett, súlyos hangtompítóval.

A pallón megszólalt a parancsnok: – Már nem érjük utol. Menj vissza a furgonhoz, figyeld a rendőrségi hullámhosszokat harminc kilométeres körzetben. Szólj Cherninnek, hogy hallgassa le a rendőrök és a helyi szövetségi ügynökök mobilhívásait. Olyan kulcsszavakra figyeljen, mint *lány* vagy *eltűnt*. És egy piszokkal próbálja meg az *elmeosztályt* is.

– Vagyis ha beszél valakivel, azt fogják gondolni, hogy a diliházból szökött? – kérdezte Clay.

Dryden ujjai hirtelen megcsúsztak a ködtől nyirkos gerendán. Akárhogy erőlködik, másodperceken belül le fog esni.

– Jó esély van rá – felelte a parancsnok.

Dryden ujjai már csak egy centimétert fogtak a gerendából. Egy lélegzetvételnyi idő alatt ez is a felére csökkent.

– És ha végképp elveszítjük? – kérdezte Clay.

A parancsnok egy másodpercig nem felelt, majd azt mondta: – Vagy ő kerül a kavicsgödörbe, vagy mi.

Dryden megfeszült a zuhanás előtt. Igyekezett kitalálni valami módot, hogy talpra érkezzon, és elmenekülhessen a kislánnyal.

Abban a pillanatban mozgást érzett. A gyerek hangtalanul elengedte az ő derekát, odanyúlt Dryden feje mellett a gerendához, és rászorította a tenyerét a férfi ujjaira. Ez a kicsi erő is elég volt, hogy Dryden tartani bírja magukat.

A figyelmét követelő gondolatok zsvajvásán rövid időre áttört egy kérdés: *Hogy az ördögbe tudta?*

A következő másodpercben Clay zsebre vágta a lámpát, felkapaszkodott a pallóra, és abba az irányba kezdett loholni, ahonnan jöttek. Dryden várta, hogy a parancsnok is elmenjen, de az még egy pillanatig állt. A sötétben hallatszott a lélegzete. Azután sarkon fordult, és a többiek nyomában eldübörgött észak felé. Ahogy a léptei elhalkultak, Dryden végre kiakaszthatta a lábát a gerenda részéből, és leengedhette. A vér úgy lövellt be az izmaiba, mint a jeges víz. A gyerek a köveken egyensúlyozva kihajolt a férfi mellett, hogy végigtekintsen a parton. Dryden követte a példáját: az üldözők már százméternyire jártak.

A kislány szipogott. Dryden rájött, hogy sír.

– Köszönöm – súgta megbicsakló hangon. – Sajnálom, hogy ezt kellett tennie miattam.

Drydennek ezer kérdése volt. Ám ezek várhattak néhány percet.

Megfordult, a szárazföld felé nézett, keresve a legjobb utat, amelyen eltűnhetnek. A palló és a kikötői út között megnyugtatóan széles sáv sötétlett. Egysaroknyival északabbra El Sedero mellékutcai fúrták bele magukat a szárazföld belsejébe az

A FUTÓ

éjszaka leple alatt. Ő és a kislány egy hosszabb kerülő úton eljuthatnak a házához, amely a parttól fél kilométernyire van észak felé.

Még egy utolsó pillantást vetett a keresőkre, hogy csakugyan távolodnak-e, majd átvezette a gyereket a pallón túl a magas fűbe.

MÁSODIK FEJEZET

Hallgattak, amíg az óváros sötét utcáin háromsaroknyira nem távolodtak a tengertől. Dryden még ott is Clayt leste, mert volt rá esély, hogy errefelé menjen a furgonhoz. A tengeri köd nem volt elég sűrű, hogy elrejtse őket. Pillanatnyilag azonban úgy tűnt, mintha rajtuk kívül senki sem lenne El Sederóban.

– Kik ezek? – szólalt meg halkán. – Mi ez? Te valamiféle szemtanú vagy?

Nem tudta elképzelni, hogy mi más történhetett.

A kislány megrázta a fejét.

– Nem hinném. Igazából nem tudom.

– Nem tudod, hogy tanú vagy-e?

– Ennél többről van szó – felelte a kislány.

El-elcsuklott a hangja, noha pár perce már abbahagyta a sírást.

– Még mindig nem késő, hogy kimaradjon ebből – mondta. – Amit eddig tett, már az is több...

– Nem hagylak magadra idekint. Biztonságba helyezlek valahol. Még mindig elmehetünk a rendőrségre, akkor is, ha ezek lehallgatják az adásokat.

A gyerek ismét megrázta a fejét, ez alkalommal határozottabban.

– Nem mehetünk.

– Vannak őrsők, ahol száz rendőr is tartózkodik, még éjszaka is – felelte Dryden. – Ott biztonságban leszel, mindegy, ki tud róla, hogy náluk vagy.

– Nem érti.

– Akkor magyarázd el.

A gyerek egy pillanatig hallgatott. Csupasz lábfejét bámulta, amely alig adott hangot a betonon.

– Én Sam vagyok – mondta a férfi. – Sam Dryden.

A kislány felpillantott.

– Rachel.

– Rachel, én nem fogom azt gondolni, hogy megőrültél. Láttam őket. Hallottam, mit beszéltek. Akármilyen is ez, nekem elmondhatod.

A kislány egyfolytában őt nézte, miközben mentek. Ha Dryden látott valaha boldogtalanabb gyermekarcot, nem tudta, mikor volt az.

– Hol lennél biztonságban? – kérdezte. – Bizonyára van családod. Kell, hogy legyen valakid.

– Nem tudom, van-e vagy nincs – mondta a kislány. – Nem emlékszem.

Folytatta volna, de előttük egy dörrenés hasított a ködbe, és félbeszakította. Rachel ugrott egyet, megragadta Dryden karját, de akkor már mindketten látták, mi okozta a zajt. Egy macska verte le egy bádoggal szeméttartály fedelét, valamilyen láthatatlan zsákmányt keresve a hulladékban. Rachel lecsilla-

podott, de továbbra is kapaszkodott Dryden karjába, ahogy ismét elindultak.

– Csak az utóbbi két hónapra emlékszem – folytatta. – Ebben az időben pedig nem volt senkim.

Elnyűtt volt a hangja. Gyerekhangnak nem lenne szabad ilyennek lennie. Az ilyen egy katonához illik, aki hónapokat vagy éveket harcolt végig. Az ilyen hang az ezeréves tekintet párja.

– Honnan jöttél ma éjjel? – kérdezte Dryden. – Honnan üldöznek?

– Ahol fogva tartottak. Ott voltam egész idő alatt, amire tudok emlékezni. Ma éjszaka meg akartak ölni. Ezért elmene-kültem.

Elhagyták a macskát és a szeméttartályt. Az állat abbahagyta a vadászatot, gyanakodva leste őket, azután folytatta, amit csinált. Dryden átlépte a járdán heverő fedelet, és ekkor eszébe jutott valami. A gondolattól mintha ujjak futottak volna végig a gerincén. Még ki sem formálódott a gondolata, amikor Rachel megdermedt, és tágra nyílt szemmel bámult a férfitra – vélhetőleg a testbeszédére reagált.

Dryden ránézett. Egy pillanatra megzavarta a gyerek kísérteties érzékenysége, de annyiban hagyta a dolgot. Megint a kövön heverő fedélre pillantott.

– El kell tűnnünk innen – mondta.

Elindult, még mielőtt befejezte volna a mondatot. Az árnyékban megkerülte Rachellel a legközelebbi házát. Az egymásnak háttal forduló két ház között az utcával párhuz-

mos ösvény húzódtott. Dryden gyorsított, minél távolabb akart lenni a konténertől.

– Idejönnek a zajra, igaz? – szólalt meg Rachel.

– Igen.

Alighogy elhallgatott, valahol a közelben futó léptek dobogtak a betonon. Egy bokor mögé lökte Rachelt, és lebukott mellé. Vékony gallyak és egy házfal között szorongtak. Dryden résnyire ellátott dél felé, ahonnan jöttek. Két házzal arrébb elsuhant egy árnyék. Másodpercekkkel később az üldöző bakancsa megtorpant a járdán, ott, ahonnan Dryden és Rachel egy perce jött el. Csend volt. Azután egy adóvevő sípolt és sziszegett. A mozdulatlan, sűrű levegőben Dryden tisztán hallotta a hangot.

– Három-hat, északra három-négytől. Nincs összeköttetés.

Egy hang válaszolt a készülékből. Eltorzulva is fel lehetett ismerni Clayjét.

– Vétel, itt három-négy, úton vagyok visszafelé a furgontól.

Most beleszólt egy harmadik hang, a parancsnoké.

– Három-hat, folytasd az utca átkutatását. Úgy gondoljuk, hogy a lány visszafordult. Nyomot találtunk, amikor másodszor átfésültük a partot.

– Vétel, mit találtatok? – kérdezte a közelükben álló férfi.

– Egy tárcát – felelte a vezér. – A palló alatt, pontosan ott, ahol elveszítettük a nyomot.

Dryden lehunyta a szemét, és kiengedte a tüdejéből a levegőt. Meg sem kellett néznie; falnak préselődő feneke érezte, mi hiányzik a farzsebéből. Azért csak ellenőrizte. Nem volt meg a tárcája.

PATRICK LEE

Az adóvevőben megszólalt a parancsnok.

– Kettős nyom a homokban a szárazföld felé, a tárcától a pozíció irányába. A csapat már elindult. MűködjeteK együtt, fésüljéteK át a környéket. Három-négy, találkoZunk a furgonnál; a tárca tulajdonosa innen északra lakik.